

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De sexto gradu spiritualis profectus: scilicet, maiore Dei amore. C. XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

CAPVT DECIMVMSEPTIMVM.

De sexto gradu profectus spiritualis, scilicet maiore Dei amore.

Sextus gradus est, Maior Dei amor.

AMoris diuini conditiones, effectus, & actus, & signa variis modis explicantur à Sanctis, quos in Opusculo, quod molior de actibus virtutum, explicabo: hic tamen aliqua commemorabo. Inprimis certissimum profectus in amore Dei signum est, si quis pro Deo, infatigabiliter sese impendat laboribus, à Superioribus suis, sibi præscriptis vel commendatis: quia vt scribit S. Gregorius: *signum amoris, non est in affectione animi, sed in studio bonæ operationis. Vnde & in Euangelio præmissi Dominus dicens: Qui habet mandata mea, & facit ea, hic est qui me diligit.* Hinc S. Bernardus excitans sororem, ad ostensionem veri erga Deum amoris, sic ei scripsit: *Rogo, vt amorem Christi, ostendas sociabus tuis, non solum verbis, sed & operibus bonis. Tunc verè Deum diligis, si pro amore illius bona, que potes operaris. Vnaquæque anima sancta, debet in se monstrare amorem Dei, & verbis sanctis & actionibus. Vnde in Canticu Canticorum, Sponsus, scilicet Christus, sponsam, id est, animam sanctam ornat dicens: Pone me vt signaculum super cor tuum, & super brachium tuum. In corde sunt cogitationes, in brachio operationes. Ergo super cor & super brachium sponsa, dilectus in signaculum ponitur, quia in sancta anima, quantum ab eà diligitur, & voluntate & actione designatur: quia amor Dei nunquam est otiosus. Si verè est amor, magna operatur; si verò non operatur, amor non est. Si verè Deum diligis, nullà horè otiosa eris.*

Præterea signum profectus est, si quis Deo, ex amore eius, det id quod sibi est maximè charum. Cum enim S. Pater N. Ignatius, in contemplatione de amore, amorem dicat consistere in mutua facultatum, rerum & operum communicatione, puta scientia, diuitiarum, honoris & boni cuiusque, & ab operibus magis quàm à verbis pendere: & commune prouerbum sit, amicorum omnia esse communia: illudque etiam animæ Deum diligenti conueniat, iudicio S. Bernardi, ille se profecisse in amore Dei cognosceret, si paratus ex tertio anno exeat: ad Deo dandum, si non omnia, saltem id, quod maximè habet charum, siue non quærendo, nec optando, quod maximè desiderat amor eius proprius: siue acceptando, quicquid ipsi fuerit impositum à Superioribus, si id Superioribus visum fuerit, quoniam vt Christus docuit S. Brigitam: *perfecta charitas illa est ad Deum, quando homo, sibi de se nihil relinquit, sed ad omnem virtutem ac perfectionem se dilatat.* Non explico hoc exemplo villo, quilibet se introspeciat, inueniet enim, quo, si velit, suum erga Deum

Zzz 2 amo

7 hexa. S. Basil. h. 10. hexam. S. Ambr. de dign. eond. hu. c. 1. & 3. S. Hier. in cap. 23. Ezech. S. Chrysost. h. 9. in Gen. S. Damas. l. 2. de fide c. 12. S. Bern. ser. 1. de Annunt.

tate simul & humanitate. Cum enim Dei Excellentia infinita sit, & per profectum in virtutibus iusti Deo similes fiant, vt sancti Patres docent, tum aliàs, tum illa verba explicant Gen. 1. 26. *Facimus hominem ad imaginem & similitudinem nostram;* magnis passibus in cursu & profectu virtutum progrediendum est, vt quàm proximè accedamus ad Diuinam Excellentiam, cuius quàm simillimi, eius gratiæ beneficio redamur.

Ex eadem Diuinæ Excellentie infinitæ cognitione nascitur, indefessus amor crucis & illimitatum desiderium tolerandi qualis aduersitates & iniurias ac persecutiones, amor nostro proprio displicentes: & summa patientia ac mutum proflus silentium in illis, & maiorum ac maiorum desiderium. Cum enim Deus infinitus sit, quidquid pro eius amore hic pati possumus, est instar puncti mathematici respectu molis infinitæ. Ideò viri Dei, viua cognitione Diuinæ Excellentie imbuti, quidquid pro Deo faciunt & patiuntur, tamquam nihilum & inane reputant, comparando cum infinita Excellentia & Maiestate Dei: præsertim cum ille nostrâ humanitate assumptâ, tam multa, nostri causâ, fecerit bona & passus sit indigna & iniuriosa: & vt ait Apostolus, *semetipsum exinanierit.*

Quarid, cognoscitur eius beatitudo, in cælis præparata, vt sit obiectum nostrum; vnde sequitur, contemptus omnium terrenorum, quæ amor proprius appetit, & multiplicatio meritorum, ad propagandam quàm maximè gloriam Dei, per actus heroicis, ac feruentibus, & nunquam deficientibus, sed semper crescentibus, in omnimoda perfectione possibili, iuxta illud dictum S. Gregorij Nazianzeni: *nullum ascensus & Desificationis modum agnoscunt, scilicet perfectionis studiosi.* Ideò profectus in Dei practica cognitione, qualem descripsi, est maximum remedium ad perfectionem, & eius defectus est causa omnium imperfectionum & peccatorum. Ideò mirum non est, audiri solita à S. P. Ignatio dicente, (dum primo anno post suam conuersionem, in domo Ioannis Pasqualis, Barcinone ad Deum orans noctu, attolleretur in altum, splendoribus vndique circumfusus diuinis) hæc verba: *O Deus meus! Domine mihi amor cordis mei! si homines te nossent, nunquam te offenderent, sed amarent!* vt in Processu Minorcessano & Barcinonensi, plures testes iurati testantur. Cum autem solitudo tertij anni, multum conferat, ad hanc practicam Dei cognitionem maiore, vtendum est hac commoditate, quam Patribus Societas præbet. Quod enim S. Basilii libro de Laude vitæ solitariæ scriptum reliquit, etiâ huic tertij anni secessu valde conuenit. *Est enim vita hæc, celestis doctrinae schola, diuinarum artium disciplina: illic Deus totum est, quod discitur.*

Orat. 1. in Jul.

210.

1. 2. in r. Reg. 4. 10. 16. 21.

ser. 31. de modo bene viuendi.

4 heb. Exerc.

ser. 7. in Cant.

extra. 10. uel. c. 34.

amorem ostendat, nihil sibi de se, ex re aliqua carâ sibi, relinquendo Felix anima quæ ita se suis rebus spoliat pro Deo, nil ei negando quo ille delectetur. Speret, qui talis est, illam remunerationem, proportionem quadam, quam Deus Pater alloquens Deiparam coram S. Brigittâ sic expressit: *Quia tu mihi nihil negasti in terrâ, ided ego tibi nihil negabo in celo: voluntas tua complebitur. Sed etiam extra cælum, talis nostri exspoliatio fit, sine vllâ boni nostri iacturâ, sed cum magno lucro, imò cum vero amore nostri. Quia ut ait S. Augustinus: Nescio quo inexplicabili modo, quisquis seipsum, non Deum amat, ipse se amat. Qui enim non potest viuere de se, moritur vti que amando se: cum verò ille diligitur, de quo viuatur, non se diligendo, magis diligit, qui propterea se non diligit, ut eum diligit, de quo viuatur. Porro quomodo per opera, se exercere debeat noster erga Deum amor, docuit S. Brigittam S. Petrus, vestiens in spiritum quandam militem, armis spiritualibus. Ego (inquit S. Petrus ad militem, audiente S. Brigittâ) qui graniter cecidi, sed fortiter surrexi, impetrabo tibi lorica, id est, diuinam charitatem: sicut enim lorica, ex multis constat ferreis circulis, sic charitas defendit contra tela inimici, & animae quietem reddit hominem, ad toleranda mala ingruentia: agiliorem efficit ad amorem Dei, & feruentiorem ad diuinos labores, inuictum in aduersitatibus, longanimum in spe, perseverantem in inceptis. Hec itaque lorica fulgere debet, ut aurum, fortis esse, ut chalybs, & ferrum. Quia omnis homo, charitatem habens, ductilis esse debet ut aurum, per patientiam contra omnes aduersitates, fulgensq; per sapientiam, & discretionem, ne heresim recipiat, pro integritate fidei, dubiaq; pro certis. Sit quoque lorica fortis, & ut ferrum domat omnia, sic homo utens charitate, studeat humiliare eos, qui resistunt fidei, & bonis moribus. Non retrocedat propter oblocutiones, non flectatur propter amicitias. Non tepe scat, propter commoda sua temporalia. Non dissimulet propter quietem carnis. Non reuereatur propter mortem, quia nemo potest auferre vitam, nisi permittente Deo. Verum tamen quamuis lorica ex multis constet circulis, tamen duo sunt principales circuli, quibus lorica contextitur charitatis. Primus itaque circulus est, cognitio Dei, & frequens consideratio diuinorum beneficiorum, ac preceptorum, ut sciat homo, quid faciendum sit Deo, quid proximo, quid mundo. Secundus circulus, est refranatio propriæ voluntatis propter Deum; omnis quippe, qui Deum perfecte & integre diligit, nihil sibi de voluntate, quæ contra Deum est, reseruat. His similia tradidit S. Gregorius Papa: Qui perfecte Deo placere desiderat (quales sunt omnes ij, qui volunt perfecte erga Deum charitate feruere) sibi de se nihil relinquat.*

Alio modo Christus Dominus, hoc ipsum docuerat S. Brigittam: In diuinâ, inquit, charitate, sit quedam sollicitudo, ne Deus offendatur, sit charitativus timor, ne descedat ab eo, feruor etiam sit

igneus, quomodo Deus diligitur: & cura, quomodo imitetur: sit etiam dolor, eo quod non sufficit tantum facere sicut vellet, & sicut obligatum se intelligit. Humilitas quoque, quâ homo quod agit, nihil reputat, respectu peccatorum suorum. Talis charitas est veluti sera ostij, id est spei: quid enim prodest ostium habere sine serâ, id est spei, sine charitate: quæ arceat ingressum inimici in domum animæ. Clausus verò, quæ aperitur & clauditur sera, debet esse desiderium solius Dei, communiens cum diuinâ charitate, & diuini opere, ut scilicet, nihil velit habere homo, etiam si posset, nisi Deum, & hoc propter maximam charitatem eius. Hoc enim desiderium claudit Deum in animâ, & animam in Deo, quia vna vtriusque voluntas. Hanc verò clauem vxor & vir debent habere soli, id est, Deus & anima, ut quoties Deus ingredi voluerit, & delectari in nobis, scilicet anima virtutibus, liberum habeat accessum, per clauem stabilis desiderij. Quoties etiam anima ingredi voluerit in cor Dei, liberè possit, quia ipsa nil desiderat nisi Deum. Hac clauis, custoditur per animam vigilantiam, & humilitatis suæ custodiam, quæ Deo adscribit omne bonum, quod habet, & custoditur etiam per Dei potentiam & charitatem, ne anima à diabolo supplantetur. Qui ergo in his rebus se profecisse agnoscit, Deo agat gratias, pro profectu in amore Dei.

Alter S. Chrysostomus describit verum Deum^{ho. 4. h. Agn.} amorem: Anima celesti amore sublimis, ea quæ sua sunt in hac vitâ, ita ridet & non sentit, sicut nos, vel ipsi mortui, corpora mortua. Tantum autem abest, ne ab affectione quapiam capiantur, quantum aurum, quod igne probatur, à maculâ abscedit. Hec omnia operatur amor hominis, si ingens fuerit. Simili modo, sed efficacius eundem effectum amoris erga Deum, Christus Dominus S. Brigittæ expressit. Cum enim promississet ei inflammationem cordis eius, à diuinâ dilectione, subdit, tanquam eius effectum: Sic anima tua implebitur à me, & ego ero in te, ita ut omnia temporalia tibi fiant amara, & omnis voluptas carnis, quasi venenum.

Sed & B. M. Magdalena de Pazzis pulcherrimè explicatum accepit diuinitus, cum his gradibus & modis, Diuinum amorem, in quibusdâ raptibus admirabilibus. Nâ ut scribitur à Patricino in eius vitâ, Seraphim, inquit, quatuor amoribus communicant sponis Verbi.

Primus est vnicuique, qui cum magnâ velocitate eam vnit cum sponso, ac purificat certas maculas imperfectionum, quas habere possent sponse.

Secundus amor est communicatiuus, quem qui habet, non potest eum gustare, nisi videat eum gustari simul ab omnibus creaturis, & libenter se priuaret Deo, ut illum posset communicare cuilibet creaturæ, sicut eum gustauit Paulus, cum dixit, optabam anathema esse à Christo, pro fratribus.

Tertius est transformatiuus, qui facit, ut anima per participationem voluntatis & amoris, fiat quasi vnus quidam Deus: & hac transformatio, est quasi vinculum, quod vincit & ligat animam cum Deo.

Quar-

l. r. reuel.
cap. 2. 4.

tract. 12.
in Ioan.

l. 4. reu.
cap. 7. 4.

l. 10. mot.
cap. 4.

l. 2. c. 27.

Quartus est preseruatius, qui facit voluntatem operari sapienter & prudenter sapienter, quia facit ut operationes omnes fiant recta intentione, tantum ad honorandam Deum; prudenter, ut conseruentur omnes virtutes, quae producent in anima hos amores. Qui simul vnit in vnum, facient pretiosissimum annulum ad desponsandam sponsam. Eadem, ibidem in alio raptu, diuinitus intellexit, a Prophetis impetrari virginibus (Deo dicatis animabus) quatuor amores.

Primus, est otiosus, magna tamen operans. Est otiosus, quia contempletur Deum, & videt eius bonitatem summam, magnitudinem infinitam, sapientiam immensam & quod a creatura exigit perfectionem tantam. Estote perfecti, sicut Pater vester perfectus est. Quae creatura videns, se esse vnum nihil, & quod non possit correspondere tante magnitudini, manet otiosa, considerando infinitas Dei perfectiones, & suam vilitatem, relinquendo, ut Deus omnia operetur, & sic in suo otio, operatur res magnas.

Secundus amor, est anxius, quem habens anima, continuo & anxio (italice spasmato, quali spasmitum adferente) desiderio desiderat, & ut omnes creatura cognoscant Deum, & ipsa quoque, & ut Deus faciat se cognosci ab omnibus. Hic amor nondum est perfectus, quia habet in se desiderium: (sic ait & S. Bernardus, Suspectus est mihi amor, cui aliquid aliud adipiscendi spes suffragari videtur) infirmus est, quia forte spe subtrahitur, aut extinguitur, aut minuitur.

Tertius amor, est satiatius, qui Deo gaudet delectatur in Deo. Et hic amor non est perfectus, quia gustat, quod gustet Deum. (quae de re etiam S. Bernardus: Impurus est amor, qui & alia cupit. Purus amor mercenarius non est.)

Quartus amor est mortuus, qui non desiderat, non vult, non querit quicquam non cupit. Quia anima illum possidens, per mortuam relaxationem, quam suscitavit in Deo, non desiderat illum cognoscere, nec intelligere, nec gustare, nisi prout vult Deus, nil vult, nil scit, nil vult posse, & tantum se humiliat, si ei diceretur, quod sit Deus, quam si ei diceretur, quod sit demonium, & tantum se extollit, si ei diceretur, tu frueris paradiso, quam si diceretur, tu ibis in infernum. Quia poena ei poenam non apportat, & gloriam non querit, viuendo tanquam mortuus. Vt ego iam non ego; mortui sumus, & vita nostra abscondita est cum Christo, in Deo.

Qui amor, practice declaratur, in perfectissima conformitate cum diuina voluntate, quam illi habent, qui Dei precepta & consilia, sui status propria exequuntur: in aliis vero rebus, ad quarum executionem nullam adiguntur lege vel consuetudine, sunt plene resignati, & parati ad faciendam vel non faciendam ea omnia, quae agnoscant, vis in sancta Ecclesia vltatis, placere vel non placere Deo. Quod ad eod inficium esse debet rationali creaturae, ut Ethnici ipsi, id ei conuenire agnouerint. Hinc praclare Epictetus scriptum reliquit: Qui Deo sese adiunxerit, tunc

transiturus est huius vitae iter, latrociniis infestum. Quid vero est, quod appellas sese Deo adiungere? Ut quod ipse vult, ipse quoque velit: & quod nolit, ab eodem ipso abhorreat. Et alio in loco sic habet: ^{1.4.c.7.} Es quod accidit, semper acquiesco: melius enim est, quod vult Deus, quam quod ego volo. Adsum ei seruus & minister, adeoque pedisequus, ad eadem contendo, nec alia expeto: idemque, quod ipse, volo ego quoque & sentio. Et alibi hanc sibi optat cum diuina voluntate ^{1.3.c.5.} coniunctionem, de qua possit sibi sub mortis tempus gratulari: Vt, inquit, loqui cum Deo sic possim: Num tua precepta praetergressus sum? Num appetitionibus, quas a te habeo, ad alia obtinenda, sui ususnum sensibus aliter? Num anticipatis notioni bus Aliquando ne accusauit te, aut reprehendi tuam dispensationem? Aegrotauit, quando tibi visum fuit, sed & alij: at ego patienter. Inops factus sum, cum tu ita velles sed gaudebam. Non praesus gubernando, aut gestu magistratum, quia nolusti; ideo ne experiar quidem, nec vidisti hanc ob causam me tristorem, an occurri tibi aliquando, parum leto vultu: semper paratus, si quid mihi manderis: si quid significes. Nunc ex conuentu illo, si vis me decedere, decedam. Grattas vero ago tibi, quod me tuum conuentum celebrare permiseris, atque inspicere opera tua: ac voluntati tuae, in omnibus obedientem feceris. O Vtinam haec cogitantem, haec scribentem, haec legentem mors opprimat. Sed ut hoc punctum concludam doctrinam, ex thesauro, quem Deus Societati dedit, per tot, quibus abundat, viros sanctos & doctos, petita, addam pios de amore Dei sensus, magni illius vitae spiritualis Magistri, P. Ludouici de Ponte, quos legi Romae, in eius vita manuscripta. In cuius vitae cap. 20. citatur memoriale quoddam P. Ludouici, de amore Dei, in quo (post mortem eius inuento) haec scripta reliquit.

Amor Dei, habet quatuor proprietates excellentes, quibus a falso distinguitur. Prima, est, amor verus, inquit amat, & pluris aestimat gloriam Dei, quam propriam, imò nec oculos habet ad videndam propriam, nec eam aestimat.

Secunda est, Verus amor Dei, magis vult amare, quam cognoscere, & pluris facit obedientiam, quam scientiam, & si querit scientiam, vel cognitionem, querit pure ut amet & obediat.

Tertia est, Verus amor, magis vult hic pati, quam gaudere; magis vult bibere calicem amaritudinis quam dulcedinis.

Quarta est, Verus amor Dei, magis vult dare, quam recipere, & si desiderat recipere dona Dei, est, ut illi deo Deo honorem & gloriam, & ut edat magis heroica obsequia.

Amor Dei, inclinat ad honores fugiendos, officia speciosa, personas a quibus honoraris & laudaris. Et qui sic amat, si contingat esse inter honores, manet tanquam inter spinas, sentiens puncturas: quod si eas non posset effugere, amor iste eum inclinat, ad contemnendum illos honores nec pluris faciendos quam ventum: detegendo sua luce, nihil esse, quod mundus amat, & hono-

g. 6. dic.

ferm. 3. in Cant.

ferm. 3. in Cant.

l. 3. Enchir. c. 26.

honorat: & quod sit delectari vmbra, relicto corpore, vel imagine, relicta re representata. Qui amat Deum, manet inter honores & laudes, tanquam idolum, vel statua, cui deferrentur tales honores, quos tantum facit, quomodo saceret laudes auditas à Psitaco. Qui amat Deum, habet gloriam Dei, pro propria, adeò, vt nihil aliud reputet pro gloria sua, quam gloriam & honorem Dei. & si delectatur honore qui sibi à subditis defertur, est, quia illo honoratur Deus, & ipsi proficiunt.

In quodam exercitio, detexit mihi Dominus, quomodo amor Dei, curet vigilantiam, & magnum desiderium mortificationis, vt eo vtiatur, ad executionem inclinationum amoris. Imaginabatur amorem instar fluminis, qui in riuos diuiditur, & suo impetu, vias sibi aperit, & obstacula perumpit, & facit canales, per quos currant inclinationes amoris.

Prima inclinatio amoris Dei est, destruere maiores Dei inimicos, quos habet, scilicet peccata, & satisfacere Deo pro illis, castigando suam voluntatem, sensus & carnem, tanquam auctores tanti mali dignissimos omni pena, & fugere in posterum talia, & ad hoc vitur mortificatione.

Secunda inclinatio amoris est, crescere in finem, desiderando magis ac magis, cognoscere, & amare suum Deum; idè rumpit obstacula, qua habet ad crescendo, scilicet affectiones terrenas, quia diminuit cupiditatem, est augmentum charitatis, & hoc facit per mortificationem.

Tertia inclinatio amoris est, recognoscere, cum debita gratitudine, auctorem sui esse, qui Deus est, qui nos creauit, sustentat, auget, perficit in finem beneficium, idè eò, desiderat illa facere obsequia, vsque ad sanguinis effusionem, quod facit abnegatione sui. Quid retribuam Domino, pro omnibus qua retribuit mihi, gratiam salutarem accipiam.

Quarta inclinatio amoris est, assimilare se amato, quia ita magis amabitur, & quia similitudo est causa amoris; Et quia vita Christi, tota fuit mortificatio in paupertate, contemptu, dolore, labore, idè mortificatio amat hec.

Quinta inclinatio amoris est, benefacere amato ab amato, qui sunt proximi, procurando lucrari eorum animas, ad augendum patrimonium amati; & seruendo illis corporaliter, quia in illis est suus dilectus, & hoc non potest prestare, quin perdat multa commoda sua, idè amat mortificationem.

Sexta inclinatio amoris perfecti est, desiderare conspectum sui dilecti, & gaudere eius presentia, & presumit duas res esse posse impedimento. Primo, non compleuisse numerum meritorum, quem Deus vult illam habere. Secundo, post completa merita, non satisfacisse pro penis peccato debitis; idè vt accederet primum, & auferat secundum, exercet se in abnegatione & mortificatione, quia scit eum, qui viuus & moritur in cruce, currere valde & volare sine impedimento ad gloriam; si quidem & bonus latro audiuit in cruce: Hodie mecum eris in Paradiso.

Septima inclinatio, & super omnes, est, implere voluntatem dilecti, anteposendo eam, omnibus suis vili-

ratibus & commodis, etiam visum Dei. Idè delectatur mortificatione propria voluntatis, & acceptat omnem abnegationem, quia ita vult eius dilectus.

Denique sicut homo satius cibum pretiosum, facilius alios; ita amor, solo Deo contentus, nihil facit omne creatum: & ita illi facilis est, omnis mortificatio, in non videndo eo, nec gustando, nec possidendo. Multoties ad hoc propositum, obtulit se mihi satietas, quam habuit Beatissima Virgo, tenendo suum Christum, quem possidendo, non sentiebat paupertatem, contemptum, & alia; sicut dicebat mater Tobie, omnia in te vno haberes, in Deo solo habeo omnia. Hi sunt optimi sensus huius sancti viri. Examinemus ergo nos, & si hæc in nobis reperiuntur signa, & effectus amoris, certum est, nos bene profecisse Dei auxilio. Porro B. Theodoretus in hist. Relig. ostendit amorem erga Deum, causam fuisse, quòd de sancti illi veteres, tam multa super vires naturæ sint passi ab imbribus, niubus, aestu, fame, siti, malo vestitu, durâ cubatione, vigiliis &c. Amor, inquit, in Deum effecit, vt nature terminos transirent, & supernâ flammâ accensi, libenter serrent impetum frigiditatis, & qui à superis descendit, rotæ flammam radiorum intingens. Qui eos alit, & rigat, & amicit, & dat pennas, & edocet volare, & efficit, vt calum transcendant, & eum qui amat, quoad eius fieri potest, ostendit, & visione contemplationis incendit desiderium, & excitat amatorum, & flammam accendit ardentem. Finiam hoc punctum ver-
bis Abbatis Sereni apud Cassianum: Dominum precemur, vt in nobis vel timor eius, vel charitas, qua cadere nescit, immobilis perseueret, qua nos & sapientes in omnibus faciat, & à diaboli telis protegat, semper illos. His etenim custodiis, impossibile est quempiam, laqueos eos incurere. Inter perfectos autem & imperfectos, ista disparitas est, quòd in illis quidem fixa, & (vt ita dicam) maturior charitas, tenacius perseuerans, firmius eos, ac facilius faciat in sanctitate durare: in his verò velut infirmis collocata, ac facilius refrigescens, citò ac sepius, eos peccatorum compellit laqueis implicari.

CAPVT DECIMVM OCTAVVM.

Quid prætereà in scholâ affectus acquirere debent P.P. tertij anni; & alij viri spirituales in suo statu.

Quoniam à S. Ignatio, tertia probatio, vocatur scholâ affectus; illi se profecisse cognoscunt, in tertiâ probatione, qui in eâ acquiescunt maiorem affectum erga res spirituales, tum alias omnes, tum erga lectionem librorum spiritualium; nimirum, si tales libentius legunt libros, qui affectum excitant, quam eos, qui solâ curiositate intellectum pascunt, sine motione piâ voluntatis, ad amorem alicuius boni in particulari, vel ad fugam peccati. Quod S. Bernardus de scientiâ acquirendâ docet, hoc etiam li-
bro-